

Evanjelický a. v. cirkevný zbor Levice

Kázeň – ThDr. Martin Riecky

2. nedeľa pred koncom cirkevného roka: O poslednom súde (19. 11. 2017)

2. Sam 15, 1-6

Potom si Absolón zadovážil voz, kone a päťdesiat mužov, ktorí mali bežať pred ním. Vstával včas ráno a stával na ceste pri bráne a každého muža, ktorý mal spor, pre ktorý išiel ku kráľovi na súd, oslovil a spýtal sa: Z ktorého si mesta? Keď mu odpovedal: Z toho alebo onoho izraelského kmeňa je tvoj služobník. Absolón mu povedal: Pozri, tvoja vec je dobrá a spravodlivá, ale u kráľa nemáš nikoho, kto by ťa vypočul. Potom pokračoval: Keby mňa ustanovili za sudcu v krajine, aby prichádzal ku mne každý, kto má nejaký spor, alebo súd, ja by som mu pomohol ku spravodlivosti. Keď sa niekto k nemu priblížil a chcel sa mu pokloniť, on vystrel ruku, objal ho a pobožkal. Tak sa správal Absolón ku všetkým Izraelcom, ktorí prichádzali ku kráľovi na súd, tak si Absolón kradmo získal srdcia izraelských mužov.

Bratia a sestry

Všetci ľudia sa raz postavia pred Boží súd a zároveň bude na ňom prehodnotené naše pozemské dielo, náš štýl života tu na tejto zemi. Čím všetkým je poznačené naše konanie, správanie, uvažovanie, myslenie, naše skutky a postoje?

Biblický Príbeh Absolóna nám hovorí o deformovanom charaktere Dávidovho syna. Od malička bol vychovávaný tým spôsobom, že je niečo viac ako kráľovský syn. Ak bol nejaký problém, Dávid ako otec to neriešil. Všetko sa mu nejakým spôsobom vždy prepieklo a tak vyrástol ako pokrivená hruška, s pokriveným charakterom a hodnotami života. Neskôr zatúžil po otcovom tróne a preto postupne pripravoval pôdu pre prisahanie. Jeho jediným cieľom bolo zvrhnutie otca Dávida z trónu, na ktorý sa chcel posadiť on sám. Keď niekto prichádzal k Dávidovi o radu, Absolón mu vysvetľoval, že otec Dávid nepomôže. Ale keby sa on – Absolón stal kráľom, určite by sa za neho prihovril. Po dlhých rokoch príprav sa nakoniec Absolón postavil proti otcovi Dávidovi, ktorý zo strachu pred ním musel z Jeruzalema utiecť. Príbeh nakoniec končí smutne, pretože Absolónovo povstanie bolo porazené a samotný Absolón v ňom zomiera.

Pri podobných prípadoch mi prichádzajú na um slová z 2. žalmu, v ktorom sa hovorí o tom, ako sa kniežatá búria proti Hospodinovi a Jeho Pomazanému. A čo na to Hospodin? Hospodin sa im z nebies smeje. Akoby chcel povedať: „Vy si chcete robiť svoje plány? Z toho nič nebude, pretože iba moje plány sa vždy splnia“.

Koľkí ľudia sa stavali proti Pánu Bohu a proti kresťanstvu, ktoré podľa zaslúbenia Krista Pána ani brány pekiel nepremôžu. Prednedávnom sme si pripomínali 500. výročie reformácie, na ktoré sme sa dlhšie pripravovali a konali v tomto zmysle rôzne sprievodné aktivity. Pred niekoľkými dňami si svet pripomínal ešte jedno okrúhle výročie, bolo to 100 rokov od Veľkej októbrovej socialistickej revolúcie v Rusku.

Rusko ako krajina bola a aj dnes je prevažne ortodoxnou, čiže pravoslávnu krajinou. Ruská pravoslávna cirkev je chápaná ako národná cirkev v Rusku. Začiatkom 20. storočia bola v Rusku

rozšírená aj evanjelická cirkev. Počtom nebola veľmi veľká, ale evanjelici vždy dávali veľký dôraz na vzdelanie. Preto sa evanjelici nachádzali vo vysokých štátnych postoch. Pôsobili aj ako učitelia, prekladatelia a vedeckí pracovníci. Byť evanjelikom, znamenalo byť vzdelaným človekom.

V. I. Lenin dal signál výstrelom z križníka Auróra na Zimný palác v Petrohrade. Moc cára bola zničená a všetku vládu si uzurpovali boľševici. Ako jeden z prvých cieľov si vytýčili postupnú likvidáciu kresťanstva na území Ruska. V prvom rade sa rozhodli porátať sa s oficiálnou pravoslávnu cirkvou. Jej kňazi boli perzekuovaní, poslaní na Sibír, alebo aj zabití. Kostoly boli zavreté, niektoré cirkvi odobrané, takisto bol zoštatnený aj inventár kostolov.

Evanjelici v Sovietskom zväze si žili zatiaľ relatívne v pokoji a mysleli si, že ich sa to nebude týkať a tento sovietsky experiment sa o chvíľu skončí. Koncom 20. rokov 20. storočia sa štát zamerl aj na evanjelickú cirkev. Oficiálne bola v Sovietskom zväze zrušená. Jej kňazi boli buď popravení, alebo poslaní do gulagov na Sibír. Štát najskôr povedal evanjelikom: „Odvzdajte nám všetky svoje cirkevné majetky a nádoby k Večeri Pánovej.“ Evanjelici tak urobili, lebo vedeli, že vrchnosť majú poslúchať a predsa podstata viery nie je schovaná v cirkevných majetkoch. Potom štát povedal: „Odvzdajte nám všetky Biblie.“ Evanjelici odovzdali svoje Biblie, ktoré boli následne spálené. Oni vedeli, že aj keď sa musia všetkého vzdať, vieru zo srdca im nemôže nikto zobrať. Následne Stalin zakázal vyučovanie detí a mládeže v cirkevnom duchu. Preto si evanjelici v Petrohrade rozdelili celé mesto na mnoho obvodov a deti vyučovali po domácnostiach. Vedúci detských besiedok takto obchádzali celé mesto a učili deti. Každá skupinka však nemohla mať viac ako 5 detí, aby to nebolo nápadné pred susedmi. Takto fungovali jeden celý rok. Ale ani to sa Stalinovi nepáčilo, preto nechal všetkých vedúcich detských besiedok uväzniť. Boli to ľudia vo veku 17 – 62 rokov. Potom ich poslal na Sibír do gulagov, kde v neľudských podmienkach strávili 10 rokov svojho života. Oni však vedeli, že ak im štát siahne na vieru, platí biblické slovo, že Boha sa oplatí viac poslúchať, ako ľudí. Zároveň vedeli, že v evanjelickej hymne sa spieva: „Môžu zničiť všetok, rod i majetok. Vziať česť hrdlo dom, náš poklad nie je v tom, nebesá nám zostanú.“

Bratia a sestry, toto je úloha nás kresťanov. Pretože rôznych diktátorov bolo je a bude v dejinách sveta viac než dosť. Úloha kresťana však spočíva v tom, že má svoju vieru budovať, či sa to štátu v ktorom žije páči, alebo nepáči. Ešte pred 30 rokmi boli kresťania aj na Slovensku perzekuovaní. Mnohí kňazi sedeli vo väzeniach, za všetkých dnes spomeniem Ľudovíta Vajdičku z Pukanca. V roku 1962 bol odsúdený a uväznený len zato, že pracoval s mládežou a vodio ju na schôdzky na fare. Pracoval s komisiou na preklade Symbolických kníh evanjelickej cirkvi do slovenčiny, čo bolo označené za protištátnu činnosť a podvracanie republiky. Obžaloba znela: „Je to človek so záporným vzťahom k nášmu zriadeniu, aktívne pracoval s mládežou, získaval ju pod svoj vplyv nedeľnými besiedkami a prácou v SEM, odvádzal mládež od športových podujatí a práce v ČSM. Kázne vypracovával s cieľom odvádzania veriacich od konkrétnych úloh pri budovaní socializmu.“ My dnes môžeme byť Pánu Bohu vďační za 17. november 1989 a za náboženskú slobodu, ktorú nám kresťanom na Slovensku priniesol. Nikto nám dnes nebráni vo viere. Často sa nám dnes napríklad nechce ráno vstať do kostola, ale predstavte si, čo museli prežívať tí veriaci v Rusku. Buď Kristus, alebo vyhnanstvo. Buď viera, alebo smrť.

Dnes máme náboženskú slobodu, ale nemôžeme si myslieť, že takto to zostane naveky. Veľmi rýchlo sa môže situácia zmeniť a čo potom, keď nás začnú pre vieru prenasledovať? Čo potom, keď dôjde na lámanie chleba? Ako sa budeme budovať vo viere? Preto nesmieme v dnešnej dobe milosti premrhať

ani jeden deň. Nesmieme premrhať čas. Musíme sa zamerať na to, aby sme svoje deti, našich dorastencov, našich mladých, ako aj samých seba viedli hlbšie k Pánu Bohu. Musíme sa stretávať na modlitbách, pri Božom slove, aby viera v nás mohutnela a boli sme raz pripravení, keď prídu časy horšie. Pretože raz sa tak stane. Možno skôr, možno neskôr. Musíme byť na to pripravení.

Celým svetom pôsobili, pôsobia a budú pôsobiť mnohí diktátori. Biblia nám hovorí, že v posledných fázach sveta sa objaví najväčší diktátor, ktorý je v Biblii označený ako antikrist. Bude to človek, ktorý ovládne celý svet, upokojí rozbúrené národy, skončí všetky vojny, vyrieši ekonomické problémy sveta. Následne sa postaví proti kresťanstvu, ktoré bude chcieť zlikvidovať a podnikne na to všetky celosvetové prostriedky. Jeho vyčiňaniu však urobí koniec samotný Pán Ježiš Kristus, pri svojom 2. príchode na zem.

Takže pripravení musíme byť na všetko. Pred antikristovým príchodom sa budú striedať svetom rôzni diktátori, veľkí aj malí a každý z nich bude určitým spôsobom bojovať proti kresťanskej cirkvi. Každý z nich však bude mať obmedzený čas, po ktorom skončí na smetisku dejín. Ako už spomínaný Stalin, dnes je mŕtvy, podobne aj Lenin. Ale Kristus je živý na veky vekov, jeho moc a vláda nemá žiadnych hraníc, pretože kresťanskú cirkev ani brány záhrobia nepremôžu. Ak prídu aj dni zlé, musíme byť na ne pripravení a vyznať vieru aj napriek obmedzovaniu náboženskej slobody.

Martin Luther vo výklade Magnificátu o tom hovorí: „Boh necháva tábor zlých rásť a vzmáhať sa. Odťahuje od nich svoju silu a necháva ich z vlastných síl nafukovať sa. Lebo kde vchádza ľudská sila, tam Božia sila odchádza. Ak je mechúr nafúknutý a všetci si myslia, že sú vysoko a zvíťazili, oni sami sú si istí so sebou a dotiahnu to do konca, tam urobí Boh do mechúra dierku a je po ňom. Blázní, nevedia, že práve vtedy, keď sa nafukujú a silnejú, Boh ich opúšťa a Božie rameno už nie je s nimi. Preto trvá ich dielo len istú dobu a potom zmizne ako vodná bublina, ako keby tu nikdy nebola bývala. Otom hovorí žalm 73, kde sa žalmista čuduje, ako môžu byť zlí takí bohatí, sebaistí a mocní vo svete. Nakoniec hovorí: *Keď som sa to snažil pochopiť, zdalo sa i to trápením, kým som nevošiel do Božích svätých a nepochopil som ich koniec. Veru, na klzké miesto ich staviaš a rozbíjaš ich na trosky. Ako rýchlo vyjdú navnivoč! Miznú a hrôzou zhynú!* (Ž 73, 16-20)“.

Kristus Pán povedal: „Na svete máte súženie, ale dúfajte, ja som premohol svet.“ Nech je toto Kristovo víťazstvo pevne zakorenené v našich srdciach. Ak aj niekedy sa nám možno nechce ísť do kostola. Ak niekedy myslíme, že netreba naše dieťa poslať na besiedku, či na náboženstvo, alebo na mládež. Spomeňme si na mučeníkov viery, ktorí 10 rokov trpeli na Sibíri v gulagoch, lebo sa viery nechceli vzdať. Povzbudzujme sa ich príkladom, lebo nevieme čo prinesie zajtrajší deň. Nech je Boh s nami, nech je našou pomocou a posilou.

Raz, keď sa skončia dni nášho života, veríme že každému úprimnému kresťanovi zaznejú slová Pána Ježiša: *Správne, dobrý a verný sluha, nad málom si bol verný, nad mnohým ťa ustanovím, vojdí v radosť svojho Pána* (Mt 25, 21).

AMEN